

[Poul Møller.]

blemet, giver en samlet lettelse i beskatningen for de dårligst stillede og en mærkbar lettelse i indkomstskatten for mellemindkomsterne. Se, man skulle jo tro, at sådanne ord kun kunne dækkes af en politik, der nedsatte regeringens udgifter, hvis disse mål skulle opfyldes, men regeringens udgifter falder jo ikke, den skal have de samme indtægter, hvad enten den får meroms, kildeskat, eller hvad den nu ellers skulle få. Den regner efter statsministerens åbningstale endda med, at den skal have betydeligt mere. Den kan derfor slet ikke nå alle disse mål. Den samlede beskatning kan kun falde ved, at udgiftsstigninger forsvinder, og selv om regeringen ville brandskatte alle større indkomster — som jo er udelukket efter statsministerens formulering — ville der ikke blive så meget til deling, at den kan optræde som den store velgører. Tonen var derfor disharmonisk, måske fordi det er en uvant tone for den statsminister, der har mere end fordoblet den samlede beskatning i de år, han har styret landet. Vil staten have 6-7 milliarder kroner ind på indkomstskatter, skal pengene jo udredes af befolkningen, hvad enten vi har tvungen kildeskat eller den nuværende efterbeskatning, og vil man, som man har gjort det i disse år, år for år forøge statens udbytte af indkomstskatterne, går det ud over dem, der har indkomststigninger; alt andet er et illusionsnummer.

Kildeskatten nedsætter ikke beskæftigelsen, nedsætter ikke beskatningen med en eneste øre — den nedsætter i øvrigt heller ikke beskæftigelsen; den skal nok forøge den — det tjener intet formål at dølge denne kendsgerning. Når regeringen hidtil har spillet hokuspokus med disse ting, skyldes det alene, at dens forslag giver 600-700 mill. kr. for lidt, og disse penge skal jo findes, for regeringen kan ikke spare 600-700 millioner, så lidt som den formentlig tænker sig at nedsætte statsoverskuddet med et sådant beløb.

Derfor kan man naturligvis godt diskutere kildeskattens herligheder. Det er regeringen bekendt, at vi ikke ser det forstandige i at lægge skatteadministrationen ud til virksomhederne. De har såmænd nok at administrere, og hvis de samtidig skal have en merværdiafgift og et kildeskatte-

system, tror jeg, at man lægger en alt for voldsom administrationsbyrde ud på én gang til det danske erhvervsliv.

Vi forstår godt, at der hos mange er et ønske om at betale skat samtidig med indkomsternes erhvervelse; men det skulle da også på adskillige måder kunne praktiseres i et moderne samfund, hvor teknikken giver os så mange nye muligheder. Derfor har vi rejst tanken om en frivillig kildeskat eller samtidighedsskat, og en kommission er nedsat herom. Vi lægger os ikke fast på et endeligt system, før denne kommission har afgivet sin betænkning. Men ved at gøre det valgfrit for borgerne, om de i fremtiden vil betale skat af den løbende indkomst eller efter det nuværende system, giver vi dem, der ønsker det, mulighed for at nyde samtidighedsskattens fordele, uden at flere hundrede tusinde virksomheder skal gøres ansvarlig herfor.

Vi forstår ikke visdommen i at tvinge alle til et nyt system, når de, der vil have dets goder, dog kan få det. Derfor bør regeringen tage denne tredje mulighed op til alvorlig og uhildet overvejelse. Bevares, vil den have kamp, kan den jo altid få det; men var det ikke en skattereform, den ville have?

De nærmeste uger og måneder vil vise, om den nuværende mindretalsregering er kørt fast, om den er blevet så forskrækket af kommunevalgene, at den slet ikke tør føre en politik, der fra sag til sag kan bringe betydelige lovgivningsresultater. Det vil også vise sig, om frygten i socialdemokratiet for frafaldet på dets venstre fløj lammer socialdemokratiets muligheder for at forhandle sig til resultater med partier, der er placeret til højre for socialdemokratiet.

En socialdemokratisk regering, der afviser de store kompromiser, vil ikke have megen mulighed for at lede dette tings arbejde, og skulle den derfor beslutte sig for et valg, tager den for så vidt en naturlig konsekvens af sine egne udtalelser og af den hele politiske stilling. Et sådant valg bør ikke møde den borgerlige opposition uforberedt. Det konservative folkeparti er rede til at undersøge enhver mulighed for et bredt samarbejde, der kan afløse den 13-årige socialdemokratiske regeringsperiode. Vi afviser ikke på forhånd nogen fra et sådant samarbejde; men vi har fortrøstning til, at vælgerne på valgdagen vil